

Sygn. akt V ACa 647/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Daniszewska (spr.)
Sędziowie:	SA Leszek Jantowski SA Wiesław Łukaszewski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Justyna Stankiewicz

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2020 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...)Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko M. N. i A. N.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu

z dnia 23 września 2019 r., sygn. akt I C 893/19

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 8.100 (osiem tysięcy sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Wiesław Łukaszewski Anna Daniszewska Leszek Jantowski

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 647/19

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie wpłynął pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. N. i A. N. o zapłatę kwoty 426.740,45 zł wraz z odsetkami i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż domaga się zasądzenia solidarnie od pozwanych kwoty 426.740,45 zł, w tym:

- a. kwoty 415.815,24 zł z odsetkami karnymi naliczanymi przez bank od wymagalnego kapitału w wysokości podwójnego oprocentowania umownego, które na dzień sporządzenia pozwu wynosi 7,36 % ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 25 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty,
- b. kwoty 1.830,05 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,
- c. kwoty 9.088,08 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,
- d. kwoty 7,08 zł.

Jednocześnie powód wskazał, iż strony zawarły umowę kredytu hipotecznego w dniu 29 stycznia 2007 r. Pozwani – kredytobiorcy nie wywiązali się z ciążącego na nich obowiązku terminowego dokonywania spłat rat kredytu w wysokościach ustalonych w umowie. Z uwagi na znaczną zaległość w spłacie, pismem z dnia 10 lipca 2018 r., bank wezwał pozwanych w trybie art. 75c prawa bankowego do spłaty zaległości w terminie 14 dni i pouczył ich o możliwości restrukturyzacji kredytu.

Pozwani nie spłacili zaległości wynikających z umowy kredytowej w zakreślonym terminie. Pismem z dnia 10 sierpnia 2018 r. bank wypowiedział mowę kredytu.

Nakazem zapłaty w EPU Sąd Rejonowy zobowiązał pozwanych do solidarnej zapłaty na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem wraz z odsetkami i kosztami postępowania.

Sprzeciw od nakazu zapłaty złożyli pozwani, wskazując, iż na skutek nieprofesjonalnego prowadzenia ich księgowości przez pracownicę i nieuczciwość hurtowni, z którą współpracowali popadli w kłopoty finansowe. Okoliczność ta oraz choroba syna doprowadziła do utraty płynności finansowej pozwanych, co skutkowało powstaniem zaległości w spłatach kredytu. W chwili obecnej sytuacji pozwanych ulega poprawie, ale wymaga to cierpliwości i czasu.

Wyrokiem z dnia 23 września 2019 r. Sąd Okręgowy w Toruniu:

1. zasądził solidarnie od pozwanych M. N. i A. N. na rzecz powoda (...)S.A. w W. kwotę łączną 426.740, 45 zł w tym:
 - a. kwotę 415.815,24 zł z odsetkami karnymi naliczanymi przez bank od wymagalnego kapitału w wysokości podwójnego oprocentowania umownego, które na dzień sporządzenia pozwu wynoszą 7,36 %, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnione od dnia 25 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty,
 - b. kwotę 1.830,05 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,
 - c. kwotę 9.088,08 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,
 - d. kwotę 7,08 zł,
2. zasądził solidarnie od pozwanych od rzecz powoda kwotę 5.335 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. nakazał pobrać solidarnie od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Toruniu kwotę 16.003 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

W dniu 3 stycznia 2009 r. A. N. i M. N. wystąpili do (...)S.A. w W. z wnioskiem o udzielenie im kredytu hipotecznego w kwocie 313.305,03 zł. W dniu 29 stycznia 2007 r. strony zawarły umowę kredytu hipotecznego nr (...), zgodnie z którą bank udzielił kredytobiorcom A. N. i M. N. kredytu hipotecznego w kwocie 331.925,37zł indeksowanego kursem franka szwajcarskiego. W umowie wskazano, iż przy założeniu, że uruchomiono całość kredytu w dniu podpisania umowy równowartość kredytu wynosiłaby 141.304,97 CHF. Spłata kredytu miała nastąpić w 360 miesięcznych równych ratach kapitałowo - odsetkowych.

W § 2 umowy strony przewidziały, iż kredyt udzielony zostaje w celu spłaty zadłużeń kredytobiorców na kartach kredytowych oraz względem (...)S.A., pokrycie dowolnego celu konsumpcyjnego, pokrycie kosztów zakupu i remontu nieruchomości przy ul. (...), spłatę pożyczki w (...)S.A., pokrycie kosztów ubezpieczenia z tytułu niskiego wkładu własnego, ubezpieczenia na życie i z tytułu utraty wartości nieruchomości.

Jako zabezpieczenie udzielonego kredytu pozwani ustanowili hipotekę kaucyjną do kwoty 170% wysokości udzielonego kredytu, cesję wierzytelności z tytułu ubezpieczenia nieruchomości oraz weksel in blanco.

Pozwani zaprzestali spłaty kredytu w 2018 roku. Pismem z dnia 10 lipca 2018 r. powód wezwał pozwanych do spłaty zaległości w wysokości: 1069,44 CHF tytułem raty kapitałowej, 112,85 CHF tytułem odsetek umownych i 2,61 CHF tytułem odsetek podwyższonych w spłacie należności kapitałowej i 3,54 zł tytułem opłat windykacyjnych w terminie 14 dni. Jednocześnie bank poinformował pozwanych o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Termin do spłaty należności upłynął bezskutecznie.

Pismem z dnia 10 października 2018 r. bank złożył pozwanym oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z zachowaniem 30- dniowego terminu wypowiedzenia. Po upływie okresu wypowiedzenia całość należności wynikająca z zawartej umowy kredytowej stanie się wymagalna. W piśmie tym wskazano, iż spłata zaległości w okresie wypowiedzenia doprowadzi do złożenia oświadczenia przez bank o cofnięciu wypowiedzenia.

Po upływie terminu wypowiedzenia i braku jakiegokolwiek spłaty zadłużenia przez pozwanych, pismem z dnia 23 października 2018 r. bank wezwał pozwanych do spłaty całości należności wynikającej z zaciągniętego kredytu tj. kwoty: 415.815,24 zł z tytułu należności głównej, 1.830,05 zł z tytułu odsetek umownych, 1.267,06 zł z tytułu podwyższonych odsetek za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej, 7,08 zł z tytułu opłat za czynności windykacyjne w terminie 7 dni od otrzymania pisma pod rygorem wszczęcia postępowania sądowego. Termin do spłaty zadłużenia upłynął bezskutecznie.

W dniu 25 stycznia 2019 r. (...)S.A. w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nr (...), z którego wynika, iż A. N. i M. N. są zobowiązani do zapłaty na rzecz banku z tytułu umowy kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 29 stycznia 2007 r. kwotę 426.740,45 zł. Na powyższą należność składają się kwoty:

- 415.815,24 zł z tytułu należności głównej,
- 1.830,05 zł z tytułu odsetek umownych,
- 9.088,08 zł z tytułu odsetek za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej,
- 7,08 zł z tytułu opłat za czynności windykacyjne.

Pozwani nie spłacili zadłużenia wobec banku i nie złożyli wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o złożone do akt dokumenty bankowe, był on bezsporny między stronami.

W omawianej sprawie strony zawarły umowę kredytu bankowego. Zgodnie z art. 69 ust. 1 prawa bankowego (brzmienie ustępu 1 w dniu zawarcia umowy i w dniu dzisiejszym jest tożsame), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Udzielanie kredytów jest jedną z czynności banków przewidzianą w prawie bankowym.

Do essentialia negotii umowy kredytu należą: oddanie przez bank do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie ściśle określonej kwoty środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel oraz zobowiązanie

kredytobiorcy do korzystania z oddanych do dyspozycji środków pieniężnych na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (patrz. Arkadiusz Kawulski, Komentarz do prawa bankowego. Uwagi do art. 69, LEX 2013). Umowa kredytu stanowi zatem odrębny typ umowy nazwanej. Jest to umowa konsensualna, dwustronnie zobowiązująca, odpłatna. Różni się od umowy pożyczki pieniężnej, której istota sprowadza się do przeniesienia środków pieniężnych na własność (przy kredycie środki są oddane do dyspozycji kredytobiorcy), braku konieczności określenia celu pożyczki (przy kredycie taki cel jest obowiązkowy), wreszcie udzielanie kredytów i udzielanie pożyczek pieniężnych to odrębne czynności bankowe.

Sąd Okręgowy zaaprobował pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 13 maja 2009 r. w sprawie IV CSK 32/09 wskazujący, iż umowa kredytu nie jest odmianą umowy pożyczki.

Sąd Okręgowy zważył, iż w niniejszej sprawie, co wynika z treści łączącej strony umowy, bank udzielił stronie pozwanej kredytu walutowego. Ustawa prawo bankowe nie zawiera legalnej definicji umowy kredytu walutowego. Odwołując się do zasad interpretacji językowej, za kredyt walutowy uznać należy zatem kredyt, który jest określony w walucie obcej, w tejże walucie obcej jest wypłacony i w walucie obcej jest spłacony.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwani nie kwestionowali faktu zawarcia umowy kredytowej i obowiązku spłaty zaciągniętego zobowiązania w sposób i w wysokości przewidziany umową. Jedyną okolicznością podniesioną przez nich w sprzeciwie było usprawiedliwienie popadnięcia w kłopoty finansowe nieumiejętnym księgowaniem swojej pracownicy i problemami z nieuczciwym kontrahentem.

W ocenie Sądu Okręgowego, okoliczności te jednak nie stanowią o ważności zawartej umowy kredytowej i wynikających z niej obowiązków dla kredytobiorcy.

Zgodnie z umową na kredytobiorcach ciążył obowiązek spłaty zobowiązań w formie miesięcznych rat płatnych w terminie i wysokości wskazanych w umowie i harmonogramie spłat. Usprawiedliwienie zwłoki w płatności poszczególnych rat nie pozbawia banku możliwości wypowiedzenia umowy i dochodzenia swoich roszczeń na drodze sądowej.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż już po powstaniu pierwszych zaległości Bank wystosował do pozwanych wezwanie do zapłaty i pouczył o możliwościach restrukturyzacji zadłużenia stosownie do art. 75c prawa bankowego.

Zgodnie z powyższym przepisem jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy.

Sąd Okręgowy wskazał, iż złożone do akt sprawy dokumenty wskazują, iż działania banku podjęte zostały zgodnie z prawem bankowym, a pozwani nie skorzystali ze wskazanej ścieżki postępowania i nie złożyli wniosków o przeprowadzenie restrukturyzacji kredytu.

W tej sytuacji, w opinii Sądu meriti, uznać należy, iż bank prawidłowo dokonał wypowiedzenia warunków kredytowania i zażądał od pozwanych spłaty całego zadłużenia. To na pozwanych spoczywał ciężar wykazania wszystkich okoliczności i zarzutów, na których została oparta obrona związana z wniesieniem sprzeciwu. W procesie cywilnym bowiem ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Powód dołączył do pozwu dokumenty potwierdzające jego roszczenie co do zasady, jak i wysokości. Pozwani zaś ograniczyli się wyłącznie do złożenia sprzeciwu i wskazania, że do zwłoki w spłacie zadłużenia doszło na skutek

nielojalności klienta i błędów pracownika. Nie złożyli żadnych wniosków dowodowych. Pozwani w żaden sposób nie kwestionowali wysokości dochodzonego przez bank roszczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwani jako strona przegrywająca winni zwrócić koszty procesu powodowi - opłatę od pozwu w postępowaniu elektronicznym (5.335 zł - 1/4 część opłaty stosunkowej). Sąd meriti nakazał pobrać od pozwanych brakującą część opłaty od pozwu tj. kwotę 16.003 zł stosownie do art. 98 k.p.c. w zw. z art. 505³⁶ k.p.c.).

Apelację od powyższego wyroku wywiedli pozwani zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

I. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy:

1. nierozpoznanie istoty sprawy poprzez odstąpienie od kontroli umowy kredytu indeksowanego kursem CHF pod kątem abuzywności jej postanowień, pomimo tego, że obowiązek taki ciąży na sądzie z urzędu, co doprowadziło do wydania wyroku zasądzającego co do kwot, które zostały ustalone na podstawie niedozwolonych postanowień umownych, a ponadto poprzez niezbadanie zgodności treści umowy kredytu z przepisami obowiązującego prawa, co doprowadziło do uznania za ważną umowę, która rażąco narusza zasadę swobody umów;

2. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 386 § 4 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonej wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, a także dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, w szczególności poprzez uznanie, że umowa kredytu hipotecznego indeksowanego do CHF jest ważna, w wyniku odstąpienia przez Sąd od dokonania oceny umowy pod kątem stosowanych w niej klauzuli abuzywnych, co stanowiło istotę niniejszej sprawy, gdyż umowa kredytu zawierała w swojej treści abuzywne klauzule indeksacyjne, które powinny zostać unieważnione;

3. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 253 k.p.c. poprzez nieprawidłowe uznanie, że powód wykazał wysokość swojego roszczenia na podstawie kwestionowanego przez pozwanych wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, który nie korzystał z domniemania prawdziwości stwierdzonych w nim treści;

4. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieprawidłowe uznanie, że żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości i autentyczności złożonych do akt sprawy dokumentów bankowych, w sytuacji, w której pozwani kwestionowali dokumenty bankowe przedstawione przez powoda, w szczególności zaś wyciąg z ksiąg rachunkowych banku w piśmie procesowym z dnia 16 września 2019 r.,

5. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieprawidłowe uznanie, że pozwani ograniczyli się wyłącznie do złożenia sprzeciwu, w żaden sposób nie kwestionowali wysokości dochodzonego przez bank roszczenia i nie złożyli żadnych wniosków dowodowych, pomimo złożenia przez pozwanych pisma procesowego z dnia 16 września 2019 r., w którym pozwani zakwestionowali roszczenie powoda co do zasady, co do wysokości, a także złożyli wnioski dowodowe;

6. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 253 k.p.c. poprzez nieprawidłowe oparcie stanu faktycznego sprawy wyłącznie na złożonych do akt sprawy kwestionowanych przez pozwanych dokumentach bankowych, w sytuacji, w której dokumenty te w sporze z konsumentem stanowią wyłącznie dokumenty prywatne. Skoro zaś strona pozwana zaprzeczyła prawdziwości dokumentu prywatnego, to prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać - w tym wypadku powód;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego mające istotny wpływ na wynik sprawy:

1. art. 6 k.c. poprzez nieprawidłowe przyjęcie, że to nie na powodzie spoczywał obowiązek wykazania wysokości dochodzonego roszczenia, ale że to pozwani mieli obowiązek wykazania, iż dochodzone pozwem roszczenie nie

przysługiwało powodowi, w sytuacji, w której powód nie wykazał wysokości swojego roszczenia, gdyż oparł je na kwestionowanych przez pozwanych dokumentach prywatnych;

2. art. 385¹ k.c. poprzez odstąpienie od dokonania oceny w przedmiocie abuzywności klauzul umownych, w szczególności klauzul indeksacyjnych, pomimo, że obowiązek taki w sporze z konsumentem ciąży na sądzie z urzędu;

3. art. 58 § 1 w zw. z art. 353¹ k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której umowa kredytu przygotowana przez powoda narusza zasadę swobody umów, gdyż jest sprzeczna z naturą i istotą umowy kredytu oraz prowadzi do bezpodstawnego zaburzenia równowagi stron umowy na niekorzyść konsumenta, gdyż bank przyznał sobie prawo dowolnego i niepodlegającego kontroli oraz weryfikacji kształtowania wysokości zobowiązania konsumenta, co powinno doprowadzić do uznania umowy kredytu za nieważną.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pozwani wnieśli o dopuszczenie i przeprowadzenie wyjątkowo w postępowaniu apelacyjnym dowodów z dokumentów, których powołanie stało się konieczne w związku z treścią apelacji w postaci:

- pisma procesowego z dnia 16 września 2019 r. wraz z potwierdzeniem nadania i wydrukiem ze strony (...)S.A. - na okoliczność kwestionowania roszczenia powoda przez pozwanych, treści podniesionych zarzutów, składania przez pozwanych wniosków dowodowych;

- pisma procesowego pozwanych z dnia 17 września 2019 r. wraz z potwierdzeniem nadania i wydrukiem ze strony (...)S.A. - na okoliczność działania pełnomocnika pozwanych w granicach udzielonego mu pełnomocnictwa;

- wykresu odchylenia kursu kupna i sprzedaży CHF wyznaczonych przez (...)Bank od kursu średniego NBP na okoliczność dowolnego kształtowania Tabeli Kursów Walut przez Bank, nieuczciwości mechanizmu indeksowania kredytu kursem CHF, abuzywności postanowień przewidujących mechanizm indeksowania.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji jako bezzasadnej i zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanych nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy odnieść się do najdalej idącego zarzutu nierozpoznania istoty sprawy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, niezasadnie zarzucają skarżący nierozpoznanie istoty sprawy poprzez odstąpienie od kontroli umowy kredytu indeksowanego kursem CHF pod kątem abuzywności jej postanowień w sposób wskazany w apelacji.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, zarzut ten jest bezpodstawny. Nierozpoznanie istoty sprawy polega na pominięciu przez sąd pierwszej instancji podstawy roszczenia, tj. przesłanek stanowiących o jego istnieniu. Według orzecznictwa pojęcie „istoty sprawy”, o którym mowa w art. 386 § 4 k.p.c., dotyczy jej aspektu materialnego. Zachodzi ono wówczas, gdy sąd nie zbadał podstawy materialnej pozwu, jak też skierowanych do niego zarzutów merytorycznych i w swoim rozstrzygnięciu nie odniósł się do tego, co jest przedmiotem sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2002 r., IV CKN 1298/00). Do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy Sąd ten zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna

lub procesowa unicestwiająca roszczenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2002 r., I CKN 486/00, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 stycznia 2019 r., VI ACa 1425/17).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, powyższa sytuacja nie miała w rozpoznawanej sprawie miejsca. Sąd I instancji zbadał merytorycznie podstawę roszczenia i wskazał na okoliczności faktyczne, które stanowiły podstawę żądania pozwu. Tym samym zarzut nierozpoznania istoty sprawy jest niezasadny. Oceny tej nie zmienia fakt, iż Sąd I instancji nie dokonał oceny umowy pod kątem niedozwolonych postanowień umownych, nie ocenił abuzywności klauzul zawartych w umowie kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 29 stycznia 2007 r., o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Wskazać należy, że sąd drugiej instancji w systemie apelacyjnym jest instancją merytoryczną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 r. III CKN 812/98, OSNC z 2000 r., nr 10, poz. 193). Oznacza to, że sąd ten ma obowiązek poczynić własne ustalenia faktyczne, po dokonaniu samodzielnej i swobodnej oceny zebranego materiału dowodowego. Jednocześnie w sytuacji, gdy sąd odwoławczy podziela ustalenia sądu niższej instancji, może ograniczyć się do stwierdzenia, że przyjmuje je za własne, gdyż szczegółowe powtarzanie analizy i roztrząsanie wszystkich dowodów staje się wtedy niecelowe.

W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny – opierając się na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach – uznał, że Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny i ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Wobec tego Sąd II instancji ustalenia te w pełni podziela i uznaje, że ocena materiału dowodowego odpowiada warunkom ustanowionym przez prawo procesowe, odzwierciedla – przy zastosowaniu wymagań przewidzianych w art. 233 § 1 k.p.c. – tok rozumowania sądu orzekającego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, za niezasadny należało uznać zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 386 § 4 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonej wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, a także dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, w szczególności poprzez uznanie, że umowa kredytu hipotecznego indeksowanego do CHF jest ważna, w sytuacji odstąpienia przez Sąd od dokonania oceny umowy pod kątem stosowanych w niej klauzuli abuzywnych. Jak już wskazano Sąd Okręgowy rozpoznał istotę sprawy.

Odnosnie zaś naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, iż zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie **w wypadku wykazania**, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że – co do zasady – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000r., I CKN 1169/99, OSNC 2000r., nr 7-8, poz. 139).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach (np. wyrok z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, wyrok z dnia 21 października 2005r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok z dnia 13 października 2004 r. sygn. akt III CK 245/04, LEX nr 174185), skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. **wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego**, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest

natomiast wystarczające przekonanie o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008r., I ACa 180/08, LEX nr 468598). Takiego działania skarżących zabrakło w rozpoznawanej sprawie.

Skarżący zarzucają, iż Sąd meriti nie zbadał ważności umowy pod kątem stosowanych w niej klauzuli abuzywnych, gdy sami – reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika - nie wskazywali na nieważność umowy, ani też nie podnosili, aby zawierała w swej treści klauzule abuzywne. Skarżący nie zakwestionowali wcześniej żadnego punktu przedmiotowej umowy, powołując się jedynie na swoją trudną sytuację finansową spowodowaną przez osoby trzecie.

W tym miejscu trzeba wskazać na treść wyroku TSUE z dnia 11 marca 2020 r., w sprawie C#511/17, w którym Trybunał orzekł, iż wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w ten sposób, że sąd krajowy, do którego konsument wniósł powództwo o stwierdzenie nieuczciwego charakteru niektórych warunków zamieszczonych w umowie, którą ów konsument zawarł z przedsiębiorcą, nie jest zobowiązany do zbadania z urzędu i w sposób indywidualny całości pozostałych warunków umowy – które nie zostały zaskarżone przez konsumenta – aby sprawdzić, czy mogą one zostać uznane za nieuczciwe, lecz musi zbadać wyłącznie te warunki, które są związane z przedmiotem sporu określonym przez strony, w wypadku gdy dysponuje niezbędnymi ku temu elementami stanu faktycznego i prawnego, uzupełnionymi w razie potrzeby przez środki dowodowe.

Podzielając powyższy pogląd Sąd Apelacyjny miał na uwadze, iż w sprzeciwie od nakazu zapłaty skarżący podali jedynie, że przez nieprofesjonalne prowadzenie księgowości przez pracownicę oraz nieuczciwość jednej z hurtowni doszło do zakłócenia płynnej spłaty kredytu. **Poprosili jednocześnie o możliwość wywiązania się z zobowiązań wobec banku.**

Wbrew zarzutom apelacji, skarżący ograniczyli się wyłącznie do złożenia sprzeciwu, co do zasady nie kwestionowali wysokości dochodzonego przez bank roszczenia i nie złożyli żadnych wniosków dowodowych poza wnioskowaniem o zobowiązanie powoda do przedstawienia szczegółowego wyliczenia dochodzonego pozwem roszczenia ze wskazaniem, jakie kwoty i z jakich tytułów składają się na kwotę objętą żądaniem pozwu, a w przypadku odsetek – od jakich kwot, za jakie okresy i w jakiej wysokości są naliczone oraz według jakiej konkretnie stopy procentowej. Skarżący wnioskowali także o zobowiązanie powoda do przedstawienia szczegółowego rozliczenia wszelkich wpłat pozwanych, ze wskazaniem na poczet jakich należności powód zaliczał te wpłaty.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, skarżący nieskutecznie podnieśli zarzut niewykazania roszczenia zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Z treści apelacji pozwanych wynika, iż nie posiadali oni wiedzy odnośnie złożenia przez powoda do akt sprawy szczegółowego rozliczenia kredytu. Skarżący nie zakwestionowali w sprzeciwie od nakazu zapłaty warunków umowy, zaś w toczącym się postępowaniu nie podali żadnych konkretnych informacji odnośnie dokonywanej przez nich spłaty kredytu. Skarżący zakwestionowali roszczenie w całości, nie przedstawiając jakiegokolwiek argumentacji, co w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie może zostać uznane za wystarczające do zakwestionowania roszczenia. Powód jeszcze przed zgłoszonymi przez pozwanych zarzutami wyjaśnił, w jaki sposób dokonał wyliczenia zadłużenia, natomiast mogące powstać wątpliwości usunął w postępowaniu apelacyjnym, przedkładając pismo z dnia 3 czerwca 2020r. (k. 276) oraz pismo z dnia 8 lipca 2020 r. (k. 301).

Powód w sposób wystarczający odniósł się do przedstawionego wcześniej zestawienia (k. 75 – 132), wyjaśniając szczegółowo w obu pismach złożonych - w wykonaniu zobowiązania Sądu Apelacyjnego - w jaki sposób obliczono wszystkie kwoty wskazane w bankowym tytule egzekucyjnym.

I tak powód przedłożył do akt sprawy szczegółowe rozliczenie umowy kredytu (rozliczenie umowy kredytu przed wypowiedzeniem i po wypowiedzeniu) obrazujące wysokość objętej pozwem wierzytelności do dnia jego sporządzenia z rozbiem na poszczególne komponenty zadłużenia, w tym kapitał z wyszczególnieniem na wymagalny i niewymagalny, wysokość rat z rozbiem na część odsetkową i kapitałową, wymagalność rat, walutę rat, datę spłat, walutę spłat, kurs przyjęty do rozliczenia w zobowiązaniach walutowych, w tym indeksowanych czy denominowanych, okresy odsetkowe, stopę oprocentowania umownego i karnego, sposób kształtowania się zadłużenia w czasie, w tym wysokość zadłużenia na dowolny dzień, sposób rachowania spłat, wymagalność.

Powód wyjaśnił, iż w przedstawionym wcześniej rozliczeniu kolumny oznaczają odpowiednio :

- kolumna nr 1 - data zdarzenia księgowego;
- kolumna nr 2 - numer kredytu (wartość niezmienna w rozliczeniu),
- kolumna nr 3 - NRB (numer rachunku bankowego),
- kolumna nr 4 - zdarzenie (wskazuje wymagalność raty, dokonaną spłatę, wypłatę transzy etc.),
- kolumna nr 5 zawiera wysokość części raty kredytu (rata kapitałowa),
- kolumna nr 6 zawiera wysokość części raty kredytu (rata odsetkowa),
- kolumna nr 7 zawiera wysokość raty kredytowej (suma raty wyrażonej w kolumnie 5 oraz w kolumnie 6),
- kolumna nr 8 - kurs (kurs CHF po jakim dokonana wpłata w PLN została przeliczona na CHF),
- kolumna nr 9 - kwota wpłaty CHF (kwota wpłaty wyrażona w CHF),
- kolumna nr 10 - kwota wpłaty PLN (kwota wpłaty wyrażona w złotych), w sytuacji w której wpłata nastąpi bezpośrednio w CHF to w tej kolumnie będzie zapis n/d tożsame dotyczy kolumny nr 8 (n/d - nie dotyczy).
- kolumna nr 11 - kapitał niezapadły (niewymagalny - wartość kredytu wypłaconego kredytobiorcy, którego termin zapłaty jeszcze nie nastąpił), od kapitału niewymagalnego naliczane są odsetki kapitałowe (oprocentowanie wskazane w kolumnie 14) wskazane w ujęciu narastającym w kolumnie 16 za okres wskazany w kolumnie 15 oraz w ujęciu sumarycznym w kolumnie 13 (czyli po dodaniu do chronologicznie wcześniejszych wartości z kolumny 13),
- kolumna nr 12 - kapitał wymagalny (wartość kredytu wypłaconego kredytobiorcy, którego termin zapłaty już nastąpił - zapadłe raty), od kapitału wymagalnego naliczane są odsetki karne (oprocentowanie wskazane w kolumnie 18) wskazane w ujęciu narastającym w kolumnie 20 za okres wskazany w kolumnie 19 w ujęciu sumarycznym w kolumnie 17 (czyli po dodaniu do chronologicznie wcześniejszych wartości z kolumny 17),
- kolumna 13 - odsetki wymagalne (niezapłacone); są to odsetki kapitałowe naliczone zgodnie z oprocentowaniem wskazanym w kolumnie 14 od kapitału niewymagalnego (kolumna 11) - ujęte narastająco,
- kolumna 14 - stopa % - oprocentowanie odsetek kapitałowych, czyli odsetek naliczonych od kapitału niewymagalnego (niezapadłego),
- kolumna 15 - ilość dni odsetki umowne - ilość dni za jakie w rozliczeniu zostały naliczone odsetki kapitałowe od kapitału niewymagalnego (kolumna 11) według oprocentowania z kolumny 14
- kolumna 16 - odsetki umowne narastająco - powyższa kolumna obrazuje wysokość odsetek kapitałowych (naliczonych od kapitału niewymagalnego) w ujęciu okresu (kolumna 15) za jaki zostały naliczone,

- kolumna 17 - odsetki karne (niezapłacone) - wysokość odsetek karnych w ujęciu sumarycznym; odsetki karne są naliczone od kapitału wymagalnego - niezapłaconych w terminie rat (kolumna 12) - obliczone od ilości dni z kolumny 19 oraz w odniesieniu do okresu za jaki zostały naliczone - kolumna 19,
- kolumna 18 - stopa karna - wysokość oprocentowania karnego wykazana w procentach,
- kolumna 19 - ilość dni odsetki karne - ilość dni za jakie w rozliczeniu zostały naliczone odsetki karne od kapitału wymagalnego (kolumna 12),
- kolumna 20 - odsetki karne w odniesieniu do okresu - powyższa kolumna obrazuje wysokość odsetek karnych (naliczonych od kapitału wymagalnego) w ujęcie okresu (kolumna 19) za jaki zostały naliczone,
- kolumna 21 - wskazuje naliczenie składki ubezpieczeniowej,
- kolumna 22 - koszty obsługi - wysokość naliczonych kosztów związanych z kredytem, wskazywana w walucie polskiej,
- kolumna 23 - waluta w jakim dokonane zostało rozliczenie.

Natomiast przedłożone rozliczenie po wypowiedzeniu umowy kredytu przedstawia wysokość wierzytelności przysługującej powodowi od pozwanych po postawieniu umowy w stan wymagalności (stan zadłużenia po wypowiedzeniu umowy).

Powód wyjaśnił, iż w przypadku kredytu indeksowanego do waluty obcej, bank w następnym dniu po upływie terminu wymagalności całego kredytu, dokonuje przewalutowania całego wymagalnego zadłużenia na PLN, z zastosowaniem aktualnego kursu sprzedaży dewiz, określonego przez bank w Tabeli Kursów. I tak na dzień postawienia umowy w stany wymagalności tj. 8.10.2018 r. stan zadłużenia wynosił:

- kapitał niezapadły 105.547,37 CHF
- kapitał zapadły 2.290,34
- odsetki umowne 474,77 CHF
- odsetki karne 12,42 CHF
- opłaty i prowizje 3,54 PLN.

Bank w następnym dniu po upływie terminu wymagalności całego kredytu, dokonał przewalutowania całego wymagalnego zadłużenia na PLN. Przewalutowania dokonano po kursie CHF w wysokości 3,8546 PLN.

Z pisma powoda wynika, że kwota 1.830,05 zł to kwota tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału. Jest to kwota odsetek umownych naliczona do dnia postawienia kredytu w stan wymagalności, tj. do dnia 08.10.2018 r.

- od kwoty kapitału 107.174,38 CHF w wysokości 1,27% od dnia 01.06.2018 r. do dnia 01.07.2018 r.
- od kwoty kapitału 106.768,27 CHF w wysokości 1,27% od dnia 02.07.2018 r. do dnia 30.07.2018 r.
- od kwoty kapitału 106.361,73 CHF w wysokości 1,27% od dnia 31.07.2018 r. do dnia 30.08.2018 r.
- od kwoty kapitału 105.954,76 CHF w wysokości 1,27% od dnia 31.08.2018 r. do dnia 30.09.2018 r.
- od kwoty kapitału 105.547,37 CHF w wysokości 1,27% od dnia 01.10.2018 r. do dnia 08.10.2018 r.

Kwota 9.088,08 zł tytułem odsetek za opóźnienia naliczana od kwoty niespłaconego kapitału:

- od kwoty kapitału 1.084,10 CHF w wysokości 2,54% od dnia 01.06.2018 r. do dnia 05.06.2018 r.
- od kwoty kapitału 1.053,02 CHF w wysokości 2,54% od dnia 06.06.2018 r. do dnia 19.06.2018 r.
- od kwoty kapitału 663,33 CHF w wysokości 2,54% od dnia 20.06.2018 r. do dnia 30.06.2018 r.
- od kwoty kapitału 1.069,44 CHF w wysokości 2,54% od dnia 01.07.2018 r. do dnia 30.07.2018 r.
- od kwoty kapitału 1.475,98 CHF w wysokości 2,54% od dnia 31.07.2018 r. do dnia 30.08.2018 r.
- od kwoty kapitału 1.882,95 CHF w wysokości 2,54% od dnia 31.08.2018 r. do dnia 30.09.2018 r.
- od kwoty kapitału 2.290,34 CHF w wysokości 2,54% od dnia 01.10.2018 r. do dnia 08.10.2018 r.
- od kwoty kapitału 415.671,24 PLN w wysokości 7,36% od dnia 09.10.2018 r. do dnia 24.01.2019 r.

Kwota 7,08 zł to kwota tytułem kosztów i opłat za czynności banku zgodnie z zapisami umownymi oraz Tabelą Opłat i Prowizji (opłata za czynności windykacyjne 7,08 zł - opłata za wezwanie do zapłaty).

Podanego wyjaśnienia, ani też rozliczenia znajdującego się w aktach sprawy na kartach 75-132 skarżący w żaden sposób nie zakwestionowali.

Za niezasadny Sąd Apelacyjny uznał również zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 253 k.p.c. poprzez nieprawidłowe uznanie, że powód wykazał wysokość swojego roszczenia na podstawie kwestionowanego przez pozwanych wyciągu z ksiąg rachunkowych banku. Nie mają racji skarżący, że zaskarżony wyrok został w całości oparty na podstawie wyciągu z ksiąg rachunkowych banku.

Po pierwsze, powodowy bank złożył szczegółowe rozliczenie kredytu pozwanych, ze wskazaniem wszystkich wpłat i wyjaśnieniem, w jaki sposób były zaliczane, według jakiej stopy procentowej. Wyciąg z ksiąg rachunkowych banku stanowił jedynie dowód dodatkowy.

Po drugie, nie sposób podzielić stanowiska pozwanych odnośnie braku mocy dowodowej wyciągu z ksiąg banku. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa wyciąg z ksiąg bankowych nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym (art. 95 ust. 1a ustawy z 1997 r. Prawo bankowe). Wyciąg z ksiąg banku sporządzony na podstawie ksiąg rachunkowych jako dowód z dokumentu prywatnego, o jakim mowa w art. 245 k.p.c. może jednak stanowić podstawę ustaleń w sprawie, podlega on oczywiście ocenie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 czerwca 2020 r., I ACa 1684/17). Zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci sporządzonego prawidłowo i zgodnie z kompetencją ustawową banku wynikającą z art. 95 ust. 1 ustawy z 1997 r. Prawo bankowe wyciągu z ksiąg rachunkowych kredytodawcy nie może polegać na samej negacji istnienia lub wysokości długu, jeśli z pozostałych dowodów przedłożonych przed bank wynika fakt zawarcia umowy kredytu, jego wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty, a także wykaz i sposób zarachowania kilkunastu dokonanych przez dłużnika wpłat (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 lutego 2018 r., I ACa 278/17).

Sąd Apelacyjny miał na względzie, iż wskazany przez skarżących wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nie był jedynym dowodem na okoliczność zasadności powództwa.

Powód w niniejszej sprawie domagał się zapłaty łącznej kwoty 426.740,45 zł. Na przedmiotową kwotę składały się kwota niespłaconego kapitału w wysokości 415.815,24 zł, kwota 1.830,05 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 1,27% od dnia 1 czerwca 2018 r. do dnia 8 października 2018 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty w wysokości określonej w art. 481 § 2 k.c. w związku z 482 k.c., tj. równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych, kwota 9.088,08 zł tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 2,54% od dnia pierwszego czerwca 2018 r. do dnia 8 października 2018 r. oraz kwota 7,08 zł.

W niniejszej sprawie Sąd I instancji zweryfikował wysokość roszczenia powoda na podstawie przedłożonych przez niego dokumentów, m.in. wezwania do uregulowania niezapłaconych rat z dnia 10 lipca 2018 r. (k. 38), w którym powód wezwał pozwanych pod rygorem wypowiedzenia umowy do uregulowania w terminie 14 dni roboczych od daty doręczenia wezwania całości zaległości obejmującej na dzień sporządzenia pisma następujących kwot: 1.069,44 CHF tytułem należności kapitałowej; 112,85 CHF tytułem odsetek umownych; 2,61 CHF tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej; 3,54 zł tytułem kosztów i opłat za czynności banku zgodnie z zapisami umownymi oraz Tabelą Opłat i Prowizji. Powód poinformował również o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Powód przedłożył również pismo z dnia 10 sierpnia 2018 r., w którym wypowiedział umowę numer (...) oraz wskazał na kwoty zaległości w płatności rat kredytu (k. 45).

Nadto, powód przedstawił pismo z dnia 23 października 2018 r., w którym pozwani zostali ostatecznie wezwani do zapłaty całości należności 415.815,24 zł tytułem należności kapitałowej; 1.830,05 zł tytułem odsetek umownych; 1.267,06 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej oraz 3,54 zł + 3,54 zł tytułem kosztów i opłat za czynności banku zgodnie z zapisami umownymi oraz Tabelą Opłat i Prowizji.

Nietrafnie podnoszą skarżący, że Sąd I instancji naruszył art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieprawidłowe uznanie, że żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości i autentyczności złożonych do akt sprawy dokumentów bankowych.

Wbrew twierdzeniom skarżących, wszystkie dokumenty przedłożone przez powoda były podpisane, opieczątowane i zawierały datę ich sporządzenia oraz dane osoby je sporządzającej. Brak w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie nieautoryzowanych wydruków komputerowych. Powód złożył szczegółowe rozliczenie na okoliczność uiszczonych wpłat i szczegółowo wyjaśnił, czego dotyczy każda kwota uiszczona przez pozwanych, a także wskazał na kwoty wraz z odsetkami oraz inne koszty, w uiszczeniu których pozwani popadli w zaległości. Sąd Apelacyjny miał także na uwadze, że w lakonicznym sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwani wskazali jedynie na nieprofesjonalne prowadzenie ich księgowości przez pracownicę, nieuczciwość hurtowni, a także chorobę syna, co doprowadziło do utraty przez nich płynności finansowej, a w konsekwencji powstania zaległości w spłatach kredytu.

Za całkowicie bezzasadny Sąd Apelacyjny uznał zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 253 k.p.c. poprzez nieprawidłowe oparcie stanu faktycznego sprawy wyłącznie na złożonych do akt sprawy, kwestionowanych przez pozwanych, dokumentach bankowych. Wbrew zarzutom apelacji, powód wykazał prawdziwość dokumentu prywatnego w postaci wyciągu z ksiąg banku poprzez złożenie szczegółowego rozliczenia kredytu i to nie wobec zaprzeczenia przez pozwanych, ale już na samym początku procesu. W toku postępowania przed Sądem I instancji tego wyliczenia skarżący nigdy nie zakwestionowali.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny uznał także za bezzasadny zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 6 k.c. w sposób wskazany w apelacji. Nie mają racji skarżący, iż wyciąg z ksiąg banku stanowił jedyny dokument, który powód przedłożył na okoliczność zasadności powództwa. W wywiezionej apelacji pozwani twierdzą, że zostały przez nich zakwestionowane wszystkie dokumenty przedłożone przez powoda. Pozwani wskazali, iż powód przedstawił wyłącznie dokumenty bankowe, które stanowią dokumenty prywatne. Sąd Apelacyjny miał jednak na względzie, iż powód był w stanie przedstawić jedynie dokumenty bankowe, ponieważ z uwagi na charakter prowadzonej przez niego działalności, tylko takie posiada. Wbrew twierdzeniom skarżących, Sąd I instancji nie przyjął w niniejszej sprawie, iż to na pozwanych ciążył obowiązek wykazania zasadności i wysokości roszczenia dochodzonego pozwem. Jak już wcześniej wskazano, Sąd Okręgowy określił wysokość roszczenia nie tylko na podstawie dowodu z wyciągu z ksiąg banku, ale również na podstawie przedłożonych przez powoda szczegółowych wyliczeniach poszczególnych kwot wpłat dokonanych przez pozwanych i wyliczonej na tej podstawie zaległości.

Sąd Apelacyjny uznał, iż na uwzględnienie nie zasługiwały pozostałe zarzuty podniesione przez pozwanych w apelacji, mając na uwadze, że skarżący nie podnieśli ich w toku postępowania przed Sądem I instancji, jak również nie podnieśli przed Sądem I instancji żadnych zarzutów, dotyczących postanowień umowy nr (...) z dnia 29 stycznia 2007 r. Co

więcej, pozwani w toku procesu nie powoływali się na to, by byli konsumentami i nie wskazywali na abuzywność jakiegokolwiek klauzuli umownej.

Sąd Apelacyjny pominął dowód z dokumentów przedstawionych przez pozwanych w toku postępowania apelacyjnego, tj. pisma procesowego z dnia 16 września 2019 r. wraz z potwierdzeniem nadania i wydrukiem ze strony (...)S.A. - na okoliczność kwestionowania roszczenia powoda przez pozwanych, treści podniesionych zarzutów, składania przez pozwanych wniosków dowodowych; pisma procesowego pozwanych z dnia 17 września 2019r. wraz z potwierdzeniem nadania i wydrukiem ze strony (...)S.A. - na okoliczność działania pełnomocnika pozwanych w granicach udzielonego mu pełnomocnictwa z uwagi na to, iż przedmiotowe pisma znajdują się w aktach sprawy i były brane pod uwagę przy wydaniu wyroku. Sąd Apelacyjny pominął także wniosek pozwanych o przeprowadzenie dowodu z wykresu odchylenia kursu kupna i sprzedaży CHF wyznaczonych przez (...)Bank od kursu średniego NBP na okoliczność dowolnego kształtowania Tabeli Kursów Walut przez powodowy bank, nieuczciwości mechanizmu indeksowania kredytu kursem CHF, abuzywności postanowień przewidujących mechanizm indeksowania, gdyż pozwani mieli możliwość przedstawienia wskazanego dokumentu na wcześniejszym etapie postępowania.

Na rozprawie dniu 29 października 2020r. Przewodniczący na podstawie art. 132 k.p.c. zarządził zwrot pisma pozwanych z dnia 22 września 2020 r., albowiem nie zostało ono dręczone pełnomocnikowi powoda.

Reasumując, apelacja pozwanych nie mogła odnieść oczekiwanego skutku, wobec czego podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c., o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art. 98 §§ 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania.